

ILIE DINU (1910-1983)

A venit pe lume în ziua de 16 octombrie 1910 în comuna Văcărești din județul Dâmbovița. După absolvirea școlii primare (1922 - 1930) a urmat cursurile Liceului Militar "Nicolae Filipescu", care funcționa în fosta Mănăstire Dealu, aflată la 6 km de Târgoviște. Imediat după absolvirea liceului s-a înscris la Școala Navală din Constanța, pe care a absolvit-o în 1932 ca ofițer de marină. În perioada 1932 - 1938 a fost ambarcat pe diferite nave ale marinei militare și comerciale ca ofițer cu navigația și siguranța vasului. În 1938 a devenit student la Ecole Supérieure du Genie Maritime din Paris și în continuare în Italia, la Universitatea din Genova, pe care a absolvit-o în 1943 cu titlul de inginer naval și mecanic. La înapoierea în România a fost numit șeful serviciului de fabricație la Arsenalul Marinei Militare din Galați, unde a funcționat în perioada 1943 - 1945, timp în care a condus lucrări de construire și reparare a unor nave militare (distrugătoare, torpiloare, monitoare) și comerciale (șleपुरi, tancuri petroliere, remorchere). A plecat apoi la București, unde în cadrul Subsecretariatului de stat al Marinei, a fost un timp șef al serviciului de studii și proiecte pentru construirea de nave noi și reparații, membru în comisia de expertizare și evaluare a navelor cedate Uniunii Sovietice ca despăgubiri de război, până în 1948, după care un an a lucrat la Direcția Generală Sovromtransport, care deținea șantierele navale din Galați, Constanța și Turnu-Severin. De asemenea, a fost Consilier pentru lucrările de construcții navale la Direcția Canalului Dunăre-Marea Neagră în anii 1951 - 1953.

Pe lângă activitatea de producție, Ilie Dinu a fost în permanență atras de activitatea didactică. Imediat după obținerea titlului de inginer, a devenit asistent în cumul la specializarea Construcții navale din cadrul Facultății de Mecanică a Institutului Politehnic București în toamna anului 1943, dar a trebuit să renunțe la acest post pentru că fusese mutat cu serviciul de bază la Galați. În anii 1943 - 1945 a fost profesor de electrotehnică și chiar directorul Școlii de Meserii a Marinei din Galați, iar între 1945 și 1947 a fost profesor pentru disciplinele Mecanica navei și Construcții navale la Școala Navală din Constanța, pe care o absolvise cu 13 ani în urmă (1932). În anul 1948 a fost profesor suplinitor la disciplinele Mecanica navei și Construcții navelor de comerț, iar în anii 1950 - 1954 profesor titular pentru aceleași discipline și șeful Catedrei de Construcții Navale la Academia Tehnică Militară din București, Facultatea de Mecanică, unde a predat și Construcții navale militare.

Odată cu înființarea în 1951 la Galați a Institutului Mecano - Naval, a venit ca profesor la disciplina Arhitectură navală și șef al Catedrei Construcții Navale, funcții pe care le-a ocupat până în 1958. Am avut șansa să-i fiu student în cele două semestre ale anului IV și în primul semestru al anului V la cursul Arhitectură navală, urmat de proiect de an. Cursul nu era deloc ușor, formele negeometrice ale navei trebuiau înscrise numeric în tabele nesfârșite, calculele de carene drepte și înclinate le făceam manual, erau fericiți cei care posedau abace de calcul, nici vorbă de mașini de calcul, măcar mecanice. Predarea cursului era făcută însă foarte elegant, bazată pe teoria generală a plutitorilor, pe care profesorul Ilie Dinu o preluase de la renumitul profesor Angelo Scribanti de la Școala Regală de Inginerie Navală din Genova. Își susținea prelegerile foarte atractiv, uneori colocvial, cu multă prestanță, mânuind cu ușurință și dibăcie demonstrații matematice de nivel avansat. Deși cam scund ca înălțime, era foarte arătos la înfățișare, îmbrăcat cu multă eleganță,

întotdeauna amabil și zâmbitor și îmi amintesc de unele dintre colegile mele care erau cam topite după Dumnezeu.

În 1958 a trebuit să ne părăsească plecând la București, fiind îndepărtat de către forțele politice ale Institutului nostru, pentru a face loc noilor veniți. Cu un dosar de cadre întocmit defavorabil ca să se justifice mazierea sa de la Galați, a fost nevoit să-și câștige existența în continuare la Școala Tehnică "23 august" din București, unde timp de 4 ani (1958 - 1962) a predat disciplinele Mecanică tehnică, Electromecanică și Hidraulică. În această perioadă a fost și Consilier tehnic la Ministerul Industriei Alimentare, pentru nave de pescuit. Din anul 1962 a fost angajat ca profesor la Academia Tehnică Militară București, unde a predat cursul Rezistența materialelor până în anul 1977, când a ieșit la pensie. În anul 1966 a fost cooptat membru al Asociației tehnice și aeronautice din Franța.

În paralel cu activitatea didactică, începând cu 1962 a funcționat ca expert în România al Registrului Naval "Bureau Veritas" și expert în cadrul Biroului Central de Expertiză București, de pe lângă Ministerul Aprovizionării Tehnico - Materiale și Controlului Gospodăririi Fondurilor Fixe, pentru expertize în construcții și reparații de nave, abordaje și accidente pe mare și fluvii.

Acum, când relatez cum a înfruntat acest om deosebit de valoros valorile vieții, sunt foarte impresionat de intemperiiile pe care a trebuit să le îndure și mă gândesc cât de mult a urmat Dumnealui îndemnul lui George Coșbuc "O luptă-i viața, deci te luptă, cu dragoste de ea, cu dor". Să recapitulăm doar disciplinele pe care a putut să le predea, la nivel foarte ridicat, după cum am putut constata și eu la una dintre ele, în calitate de student: Electrotehnică (1943 - 1945 la Galați), Mecanica navei și Construcții navale (1945 - 1947 la Constanța), Mecanica navei, Construcția navelor de comerț și Construcții navale militare (1948 - 1954 la București), Arhitectură navală (1951 - 1958 la Galați), Mecanică tehnică, Electromecanică și Hidraulică (1958 - 1962 la București), Rezistența materialelor (1962 - 1977 la București). Dacă le numărăm, constatăm că sunt 10 discipline diferite și fundamentale, ceea ce ne ajută să înțelegem mai bine valoarea științifică a acestui om curajos și dârz.

În activitatea științifică a avut lucrări din domeniul naval și din domeniul rezistenței materialelor. Cele din domeniul naval s-au axat pe problemele generale ale teoriei plutitorilor - geometrie, echilibre, stabilitate. A propus soluții generale și particulare în probleme de stabilitate și forme de nave, în probleme de compartimentare pentru navele cu încărcătură în vrac, sau cu încărcături deformabile pentru ca pe mare să nu se producă înclinări periculoase, cu pierderea echilibrului și a stabilității. Rezultatele obținute în aceste cercetări au fost introduse în teoria generală a plutitorilor. Aspectele stabilității studiate de profesorul Ilie Dinu și publicate în 1957 și 1965 au fost tratate în 1967 și de J.A. d'Acremont în lucrarea sa "Stabilite transversale des petits navires", care a ajuns la aceleași concluzii. A studiat și alte probleme cu caracter teoretic, la care a găsit soluții practice pentru lansări, ridicări pe cală și intrări în bazin, precum și o cercetare a sudării electrice în construcții navale, care pe plan mondial abia începuse să înlocuiască nituirea (1943).

A elaborat și publicat în total 16 lucrări și manuale de specialitate între anii 1943 - 1983 și a lăsat în manuscris încă 9 lucrări. A plecat în neființă în anul 1994, la vârsta de 84 ani. Ca semn al prețuirii pentru profesionalismul său și meritul de a fi unul dintre întemeietorii învățământului naval românesc, Facultatea Mecanică a Universității "Dunărea de Jos" din Galați a botezat sala AN 102 "Amfiteatrul Profesor Ilie Dinu". Fie ca miile de specialiști instruiți de acest mare profesor să-i urmeze exemplul de profesionalism și dârzenie în viață.

Profesor Ion IONITA

12 mai 2014

Surse documentare:

- 1) Liviu Stoicescu, 60 ani de învățământ superior naval la Galați, 1951 -2011, Pax Aura Mundi, 2012;
- 2) www.prom1958.ugal.ro